

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 29 april 2011 in zaak nr. 11/11920 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 april 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in de eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in verband met zijn aanvraag van 21 maart 2011 gehouden is nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan te voeren die kunnen afdoen aan het besluit van 29 oktober 2009. Hij betoogt daartoe dat de rechtbank heeft miskend dat, nu geen sprake is van een besluit van gelijke strekking, het besluit van 6 april 2011 dient te worden getoetst als ware het een eerste afwijzing.

2.1.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. De vreemdeling heeft eerder, op 26 augustus 2004, een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 25 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie deze aanvraag ingewilligd en de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Op 15 mei 2007 heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij besluit van 29 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen. Het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep heeft de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch bij uitspraak van 19 november 2010 ongegrond verklaard.

Op 21 maart 2011 heeft de vreemdeling de bij voormeld besluit van 6 april 2011 afgewezen aanvraag ingediend.

2.1.3. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak onderkend dat uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 10 mei 2007 in zaak nr. 200609255/1, www.raadvanstate.nl) volgt dat geen sprake is van een besluit van gelijke strekking, indien het bij de rechtbank bestreden besluit ziet op een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en een eerder genomen besluit ziet op een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Het betreft immers een andere verblijfsvergunning asiel. Aangezien het besluit van 6 april 2011 een afwijzing van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd betreft en het besluit van 29 oktober 2009 een afwijzing van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, wordt het besluit van 6 april 2011 niet aangemerkt als van gelijke strekking als dat van 29 oktober 2009.

Door vervolgens het besluit van 6 april 2011 niet te toetsen als ware het een eerste afwijzing, maar te overwegen dat in het besluit van 29 oktober 2009 reeds inhoudelijk is ingegaan op de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000, dit besluit niet in rechte is aangetast en de vreemdeling daarom gehouden is nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan te voeren die daaraan kunnen afdoen, heeft de rechtbank het in 2.1.1. weergegeven beoordelingskader ten onrechte toch toegepast. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 april 2011 in zaak nr. 11/11920;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

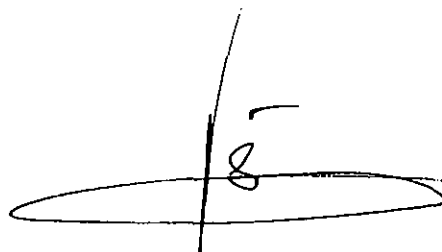
w.g. Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 juli 2011

563.

Verzonden: 22 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 11/11920

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 april 2011

inzake

geboren op . . .
van Burundese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. W.A. Venema,

tegen

de minister voor Immigratie en Asiel,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. S.F.E. Verdonck.

Procesverloop

Bij besluit van 6 april 2011 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 7 april 2011 tegen dit besluit beroep ingesteld. Voorts heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om hangende het beroep een voorlopige voorziening te treffen. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 11/11922.

Het beroep is met instemming van partijen samen met het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening behandeld op de zitting van 26 april 2011, waar eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank stelt ambtshalve vast dat eiser eerder, te weten op 26 augustus 2004, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend. In verband met het destijds geldende categoriale beschermingsbeleid is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, met ingang van 26 augustus 2004 en geldig tot 26 augustus 2007. Op 4 juni 2007 heeft eiser verzocht om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000. Bij besluit van 29 oktober 2009 is deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van deze rechtbank van 19 november 2010 is het hiertegen

AWB 11/11920

2

ingestelde beroep ongegrond verklaard. Op het hiertegen ingestelde hoger beroep is nog geen uitspraak gedaan. Op 21 maart 2011 heeft eiser onderhavige aanvraag ingediend.

2. Het besluit van 6 april 2011 is van een andere aard en strekking dan het besluit van 29 oktober 2009. Het beoordelingskader van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geldt derhalve niet ten aanzien van het besluit van 6 april 2011. Dit betekent echter niet dat de rechtbank het besluit van 6 april 2011 toetst als ware het een eerste afwijzing. Zoals de Afdeling onder meer in haar uitspraak van 23 oktober 2006, LJN: AZ1390, heeft overwogen, staan de regels inzake de toegang tot de rechter niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn deze van openbare orde. In het besluit van 29 oktober 2009 is inhoudelijk ingegaan op de vraag of eiser in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is door deze rechtbank bij besluit van 19 november 2010 ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen hoger beroep ingesteld. Zolang de uitspraak van deze rechtbank niet in rechte is aangetast, dient daarvan te worden uitgegaan. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser daarom gehouden om in verband met zijn aanvraag van 21 maart 2011 nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren, die kunnen afdoen aan het besluit van 29 oktober 2009.

3. Ter ondersteuning van zijn aanvraag van 21 maart 2011 heeft eiser een overlijdensakte van zijn vader en een aantal internetartikelen overgelegd. Verder heeft eiser betoogd dat hij nog steeds te vrezen heeft voor de mensen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn ouders. Hij vreest bij terugkomst vragen te zullen krijgen waarom hij terug is en men zal zich dan afvragen of hij terug is gekomen om wraak te nemen voor de dood van zijn ouders.

4. Bij besluit van 29 oktober 2009 heeft de toenmalige verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig is. Bij uitspraak van 19 november 2010 heeft deze rechtbank geoordeeld dat verweerder dit standpunt in redelijkheid heeft kunnen innemen.

5. Naar het oordeel van de rechtbank kan de inhoud van de overlijdensakte de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van eiser niet wegnemen, nu eisers verklaringen omtrent de toedracht van de dood van zijn vader door de overlijdensakte niet worden onderbouwd. De overlijdensakte levert derhalve hoe dan ook geen nieuw feit of omstandigheid op als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Gelet hierop gaat de rechtbank voorbij aan de tussen partijen bestaande discussie over de authenticiteit van de akte en de procedurele gang van zaken rondom het deskundigenonderzoek van de akte.

6. Eiser heeft de door hem overgelegde internetartikelen niet laten vertalen en heeft evenmin aangegeven op welke onderdelen of passages hij zich wenst te beroepen. Al hierom leveren deze artikelen geen nieuw feit om omstandigheid op in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

7. Ook de enkele verklaringen van eiser dat hij nog steeds te vrezen heeft voor de mensen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn ouders en dat hij bij terugkomst vragen zal krijgen over zijn terugkeer, kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet wegnemen.

8. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden. Hetgeen overigens is aangevoerd maakt dit oordeel niet anders.

AWB 11/11920

3

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

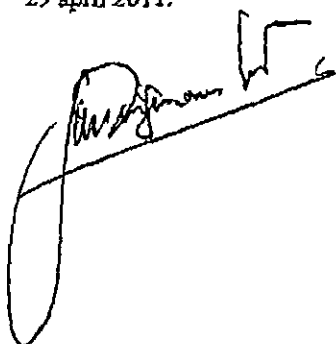
10. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.J.A. Schaaf als voorzieningenrechter in tegenwoordigheid van G.C.A. Dingemans Werts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 29 april 2011.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

29 APR. 2011

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
08 MEI 2011	
ZAAKNR.	201105277 -
AAN:	V2
BEHANDELD DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van
de Raad van State

Appellant is wonende te

voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op het kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde op te treden.

1. Op 21 maart 2011 heeft appellant te 's-Hertogenbosch een aanvraag om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.
2. Bij beschikking van 6 april 2011 heeft de Minister voor Immigratie en Asiel de aanvraag afgewezen.
3. Op 7 april 2011 heeft appellant van voornoemde beschikking bij de Rechtbank te 's-Gravenhage beroep ingesteld.
4. Bij uitspraak van 29 april 2011 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, het ingestelde beroep ongegrond verklaard (prod.).
5. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
6. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Het besluit van 6 april 2011 is van andere aard en strekking dan het besluit van 29 oktober 2009. Het beoordelingkarakter van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geldt derhalve niet ten aanzien van het besluit van 6 april 2011.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

2

Dit betekent echter niet dat de rechtbank het besluit van 6 april 2011 toetst als het ware het een eerste afwijzing. Zoals de Afdeling onder meer in haar uitspraak van 23 oktober 2006, LJN: AZ1390, heeft overwogen, staan de regels inzake de toegang tot de rechter niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn deze van openbare orde. In het besluit van 29 oktober 2009 is inhoudelijk ingegaan op de vraag of eiser in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is door deze rechtbank bij besluit van 19 november 2010 ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen hoger beroep ingesteld. Zolang de uitspraak van deze rechtbank niet in rechte is aangetast, dient daarvan te worden uitgegaan. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser daarom gehouden om in verband met zijn aanvraag van 21 maart 2011 nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren, die kunnen afdoen aan het besluit van 29 oktober 2009."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de daarin voorkomende gedachtegang niet te volgen is. Immers, na eerst te hebben vastgesteld dat het toetsingskader van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht ten aanzien van het besluit van 6 april 2011 niet geldt, oordeelt de Rechtbank vervolgens dat appellant gehouden is om in verband met zijn aanvraag van 21 maart 2011 nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren die kunnen afdoen aan het besluit van 29 oktober 2009. Een dergelijke gehoudenheid geldt immers alleen dan indien het toetsingskader van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing is.

Zoals Uw Afdeling overwogen heeft in de door de Rechtbank aangehaalde uitspraak van 23 oktober 2006 geldt het in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht neergelegde uitgangspunt ook voor de rechter geldt. De Rechtbank heeft echter miskend dat dit uitgangspunt voor de door de Rechtbank te verrichten toetsing niet van toepassing is omdat de Rechtbank dat in de aangevochten uitspraak heeft vastgesteld.

Dat, zoals de Rechtbank overwogen heeft, de regels inzake de toegang tot de rechter niet ter vrije beschikking van partijen staan, maar van openbare orde zijn, kan gezien het voorgaande er niet aan in de weg staan dat de Rechtbank het bestreden besluit beoordeelt. Er is immers geen sprake van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Savostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

3

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 5 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Naar het oordeel van de rechtbank kan de inhoud van de overlijdensakte de on geloofwaardigheid van asielrelaas van eiser niet wegnemen, nu eisers verklaringen omtrent de toedracht van de dood van zijn vader door de overlijdensakte niet worden onderbouwd. De overlijdensakte levert derhalve hoe dan ook geen nieuw feit of omstandigheid op als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Gelet hierop gaat de rechtbank voorbij aan de tussen partijen bestaande discussie over de authenticiteit van de akte en de procedurele gang van zaken rondom het deskundigenonderzoek van de akte."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank blijkens de voorafgaande grief ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht, althans aan het uitgangspunt daarvan.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 6 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Eiser heeft de door hem overgelegde internetartikelen niet laten vertalen en heeft evenmin aangegeven op welke onderdelen of passages hij zich wenst te beroepen. Al hierom leveren deze artikelen geen nieuw feit om omstandigheid op in de zin van artikel 4:6 van de Awb."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat, nu de overgelegde internetartikelen in de Franse gesteld zijn, voor het kunnen kennisnemen ervan een vertaling in het Nederlands niet noodzakelijk was. In het tweede lid van artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht is immers bepaald dat een bestuursorgaan kan besluiten de aanvraag niet te behandelen indien één van de bij de aanvraag behorende gegevens of bescheiden in een vreemde taal is gesteld en een vertaling daarvan voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking noodzakelijk is. Vertaling van in de Fran-

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

4

se taal gestelde stukken is voor één van die doelen echter niet noodzakelijk. Appellant verwijst in dit verband naar rechtsoverweging 2.2.1 van de uitspraak van 21 maart 2006 van Uw Afdeling (JV 2006/167) en de uitspraak van Uw Afdeling van 22 november 2005, 200507533/1.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 8 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel Vw 2000 genoemde gronden. Hetgeen overigens is aangevoerd maakt dit oordeel niet anders."

Appellant kan zich op de in de voorafgaande grieven uiteengezette gronden met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen.

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wenden met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 april 2011 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 6 april 2011 alsnog te vernietigen;
- e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellante in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 8 mei 2011

Gemachtigde